

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 26 ad 50

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1761

VD18 15558428-001

Psalmus XXXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53361)

convertuntur in gloriam? ideo rectè concluditur Psalmus.

ψ. 14. *Letamini in Domino, & exultate justi, & gloriamini omnes recti corde.*

Magnam habetis, ô justî, materiam gaudendi, & exultandi, sed in Domino, à quo sunt tanta bona, quibus affluitis; gloriamini, h. e. cum lætitiâ laudate Deum.

PSALMUS XXXII.

Titulus, & argumentum: *Psalmus David.*

Exhortatur justos homines ad laudandum Dei potentiam, providentiam, & bonitatem; hortatur autem justos, tum quia non est speciosa laus in ore peccatoris; tum quia potentia, providentia, & bonitas Dei ipsis potissimum justis utilissima est.

ψ. 1. *Exultate justi in Domino, rectos decet collaudatio.*

Vos justî cum lætitiâ laudate Deum, quia hoc vobis potissimum convenit, nec tantum singillatim, sed & conjunctim laudare Deum.

ψ. 2. *Confitemini Domino in cithara, in psalterio decem chordarum psallite illi.*

Hortatur rursus justos, ut Deum laudent non tantum voce, sed &, ut moris erat, instrumentis musicis, Mysticè: lauda-

laudate non solum verbis, sed & operibus, præsertim perfectâ observatione Decalogi, significati per psalterium 10. chordarum.

Ps. 3. *Cantate ei canticum novum, bene psallite ei in vociferatione.*

Monet, ut omnia accuratè fiant, & diligenter. Laudate Deum cantico aliquo novo, ad rem præsentem aptè composito: *in vociferatione*, canite vocibus, & instrumentis non frigidè, sed magno cum sonitu, utique ad significandum affectum.

Ps. 4. *Quia rectum est verbum Domini, & omnia opera ejus in fide.*

Prima ratio Deum laudandi est ejus bonitas. *Quia verbum*, mandatum, prohibitio, promissio, comminatio &c. justissima, fidelissima, & sanctissima sunt; & *opera sunt in fide*, seu verbis conformia, fidelia, justa, sancta.

Ps. 5. *Diligit misericordiam, & judicium: misericordia Domini plena est terra.*

Sanctitas verborum, & operum Domini nascitur ex sanctitate voluntatis. Deus enim amat primùm largiri bona gratiæ suæ; post secundùm opera cujusque reddere præmia, vel supplicia; atque ita
om-

omnes viæ Domini misericordia, & veritas.

ψ. 6. *Verbo Domini celi firmati sunt, & spiritu oris ejus omnis virtus eorum.*

Secunda ratio Deum laudandi est ejus potentia, cujus primarius, & maximè conspicuus effectus est fabrica Cœli. Hanc molem Deus fecit sinè labore, sinè morâ temporis, sinè ministris, nempe solo verbo fecit, & eis æternam stabilitatem attribuit. NB. In hoc ψ. latet mysterium SS. Trinitatis: Dominus Pater per Verbum creavit Cœlos, utique non sinè Spiritu S.

ψ. 7. *Congregans sicut in utre aquas maris, ponens in thesauris abyssos.*

Pergit explicare potentiam Dei. Congregat Deus aquas maris in locum unum, ac si utrem impleret, h. e. facillimè, nullo negotio. Ponens &c. idem dicit: aquas multas, quæ ab initio mundi erant super terram, & usque ad Cælum pertingebant, in angustiis terræ cavernis conclusit, ac si reponderet pecunias in thesauris.

ψ. 8. *Timeat Dominum omnis terra: ab eo autem commoveantur omnes inhabitantes orbem.*

Occasione potentia Divinæ, hortatur omnes, ut timeant Dominum tantæ potentia,

tentiæ, & majestatis: contremiscant ab eo Domino, videlicet aliquid jubente, ne mandata ejus prævaricentur.

ψ. 9. *Quoniam ipse dixit, & facta sunt, ipse mandavit, & creata sunt.*

Ratio, cur solus Deus timendus: quidquid est extra Deum, nihil nobis nocere potest, nisi Deus permiserit; & nihil extra Deum, nos ab ejus irâ defendere potest: omnia enim ab ejus nutu dependent, & habent, ut sint.

ψ. 10. *Dominus dissipat consilia gentium: reprobatur autem cogitationes populorum, & reprobatur consilia Principum.*

Tertia ratio Deum laudandi est ejus Sapientia. Quidquid homines consultando deliberant, quamvis consilia eorum sapientissima, & prudentissima videantur, Deus in momento infatuare, & irritare potest. Dicit autem idem bis. Verè mirabilis est Dei sapientia, quæ sapientes in astutiâ suâ comprehendit, & ineffabili ratione ita nonnunquam consilia illorum infatuat, ut, quæ utilissima sibi judicant, & perniciem, & interitum illis adferant.

ψ. 11. *Consilium autem Domini in æternum manet, cogitationes cordis ejus in generatione, & generationem.*

Do-

Dominus quidem inscrutabili sapientiâ suâ facit humana consilia sine sibi proposito frustrari: at humana prudentia nihil omninò potest adversus consilium Dei: quidquid enim semel decrevit, fiet prorsus eo modo, quo fieri decrevit, & stabile erit in æternum.

ψ. 12. *Beata gens, cujus est Dominus Deus ejus, populus, quem elegit, in hereditatem sibi.*

Beati sunt illi homines, qui pro Deo non agnoscunt, nisi unum illum Dominum, *cujus verbo cali firmati &c.* Et simul beati illi homines, quos idem Dominus elegit in populum peculiarem, & quasi propriam possessionem, & hæreditatem: qui Deum habet, etsi aliis careat, in Deo habet omnia.

ψ. 13. *De celo respexit Dominus, vidit omnes filios hominum.*

ψ. 14. *De preparato habitaculo suo respexit super omnes, qui habitant terram.*

Verè beata gens: nam cùm Dominus ejus de cælo, tanquam altissimâ speculâ, videat omnes homines, & cognoscat, neminem, ut ut fortissimum, aut potentissimum, posse propriis viribus saluum fieri; oculo tamen paterno peculiariter populum suum respicit, adjuvat, & salvat.

D

ψ. 15.

ψ. 15. Qui finxit singillatim corda eorum, qui intelligit omnia opera eorum.

Declarat, Deum non vidisse de cælo filios hominum modo confuso, quo nos videmus longè posita. Deus, qui creavit animas singulorum, etiam distinctè cognoscit animas, corda, cogitationes &c.

ψ. 16. Non salvatur Rex per multam virtutem, & Gigas non salvabitur in multitudine virtutis suæ.

Ille, qui videt omnia, hoc videt, neminem propriâ virtute posse liberari à malis, quæ nos circumstant, sed egere omnes misericordiâ Dei. Pro exemplo ponit eos, qui maximè suis viribus videntur posse gloriari.

ψ. 17. Fallax equus ad salutem, in abundantia autem virtutis suæ non salvabitur.

Nec vires alienæ, nec propriæ homini sufficiunt ad resistendum instanti periculo, ut dictum est; nec si fugiendum sit, equis sufficit velocitas, quæ sæpe impediri, vel præveniri potest: fallitur itaque, qui in eâ confidit: equus enim abundans virtute, h. e. celerrimus, nec ideo se, nec sessorem liberabit à periculo.

ψ. 18. Ecce oculi Domini super metuentes eum, & in eis, qui sperant super misericordia ejus.

ψ. 19. *Ut eruat à morte animas eorum, & aliat eos in fame.*

Concludit discursum, quo probat, beatam esse gentem, cujus Deus est Dominus. Nam videt quidem Deus omnes homines, & intelligit, quàm parùm possint, nisi ipse adjuvet; sed tamen peculiariter in eos, qui Deum colunt, & in ipso verè confidunt, dirigit oculos suos, & iuvat, tum ut à mortis periculo liberentur, tum ut tempore famis commodè sustententur. Hæc facilè spiritualiter, intelliguntur.

ψ. 20. *Anima nostra sustinet Dominum, quoniam adiutor, & protector noster est.*

Iustos, tot beneficiis Dei confirmatos, inducit respondentes: quidquid acciderit, permanebimus in Dei timore, & amore; expectabimus patienter consolationem duntaxat de cælo.

ψ. 21. *Quia in eo letabitur cor nostrum, & in nomine sancto ejus speravimus.*

Quia à Deo adjuti, & protecti sumus, ideo exultabimus, & in nomine, h. e. in Domino ipso speravimus.

ψ. 22. *Fiat misericordia tua Domine super nos, quemadmodum speravimus in te.*

Concludit per orationem: addatur semper nova misericordia super nos, sicut de
D 2 tuâ

tuâ bonitate futurum speravimus, & nobis ipsis promissimus.

PSALMUS XXXIII.

Titulus: *Davidi, cum immutavit vultum suum coram Abimelech, & dimisit eum, & abiit.*

Titulus ad duas historias referri potest, quæ habentur 1. Reg. c. 21. Prior historia narrat, Davidem fugientem à facie Saul Regis, venisse ad Achimelech Sacerdotem, atque ab eo panes, & arma postulâsse, neque ei indicâsse fugam suam; sed simulâsse, secretum Regis negotium se habere, ob quod tantopere festinaret. Posterior historia refert, Davidem confugisse ad Achis Regem Philistæum; sed cum servi ejus Regis incitare cœpissent Dominum suum in necem Davidis, tum Davidem insaniam, & fatuitatem simulare cœpisse, atque eâ ratione mortem evasisse. Ad hanc posteriorem historiam titulum referunt SS. Basil. Aug. Hieron. Euthym., & pluribus probat Bellar. Nec obstat, quòd in titulo ponatur *Abimelech*: nam docet S. Basilus, illud fuisse nomen commune Regibus Philistinorum, sicut Pharaon erat nomen commune Regibus Ægyptiorum, & Cæsar Imperatoribus Romanorum.

Argu-